

2

DISSERTATIO INAUGVRALIS MEDICA
DE

MEDICAMENTIS
ANTIMONIALIBVS

QVAM
SVB PRAESIDIO

DIVINI NVMINIS

CONSENSV ET AVCTORITATE
GRATIOSAE FACVLTATIS MEDICAE
IN INCLYTA VNIVERSITATE ALTORFINA

PRO LICENTIA

SVM MOS IN ARTE MEDICA
HONORES ET PRIVILEGIA DOCTORALIA
LEGITIME IMPETRANDI

PVBLCO ERVDITORVM IVDICIO

SVBMITTET

IOANNES GEORGIVS ANTONIVS
KAPFER

BLINDHEMIO-NEO-PALATINVS.
D. XXVII. IVNII A. S. R. MD CC XXXII.

ALTORFII NORICORVM

LITERIS IODOCI GVILIELMI KOHLESII, ACAD. TYPOGR.

DISSERTATIO IN AVGVRALES MEDICAE
 DE
 MEDICAMENTIS
 ANTIMONIALIBVS
 AVT
 ANTIMONII
 SYMPTOMATA
 GRAVISSIMA RATIONE MEDICAE
 PROFERRE
 SYMPTOMATA IN ARTE MEDICAE
 HONORES ET PRIVILEGIUM DOCTORALIA
 PVBLCO ERVDITORVM MDICINAE
 IOANNES GEORGIVS ANTONIVS
 KAPFER
 ALUMNVS SEMINARII PALATINVS
 D. XXIII. IAN. A. R. MD. CC. XLII.

ALBERTVS MORICORVM
 PUBLI. LODOL. BUCHH. HORN. A. G. D. P. MD. CC. XLII.

7
PRAENOBILI EXCELLEN-
TISSIMO ET DOCTISSIMO

DOMINO
MARQVARDO
SEBASTIANO
A BINGEN

REVERENDISSIMI ET SERENISSIMI
PRINCIPIS ET EPISCOPI
AVGVSTANI
CONSILIARIO ET ARCHIA-
TRO

INCLYTI COLLEGII MEDICI AVGVSTANI
VICARIO PERPETVO
ET
OFFICINARVM PHARMACEVTICARVM
VISITATORI

UT ET
PRAENOBILI EXCELLENTISSIMO
ET
DOCTISSIMO

D O M I N O
JOANNI RVDOLPHO

A
BINGEN

PHILOSOPHIAE ET MEDICINAE
DOCTORI

ATQVE

ILLVSTRIS REIPUBLICAE AVGV-
STANAE MEDICO
ORDINARIO

DOMINIS AC PATRONIS SVIS
OMNI PIETATE ET OBSERVAN-
TIA COLENDIS.

VIRI PRAENOBILES
ET
EXCELLENTISSIMI.

Tanta est Nominum Vestrorum celebritas, admirabili doctrina, & operum salutaris artis, incredibili dexteritate & pari felicitate peractorum, multitudine parta, ut amplissimæ urbis Augustanæ mœnibus inclusa haud contineatur, sed undiquaque per eruditum orbem jam diu cognita sit ac pervulgata. Omnium oribus celebratur Vestra humanitas, consummatæ doctrinæ & experientiæ, quarum laude diu floretis, compar, qua VOBIS humanum genus ita devinxistis, ut pauci sint Vobiscum in hac parte conferendi, nemo autem anteponi mereatur. Quare audendum mihi existimavi, dum Patronos mihi quaero, quorum auctoritate & præsidio ad praxin medicam provehar, ut Vestram in primis exorarem benevolentiam, quam si impetrare mihi licuerit, non minus confidenti animo altum hoc pelagus intra-

intrabo, quam nauæ solent sereno Castoris &
Pollucis fidere conspecto. Admittite, quæso,
VIRI EXCELLENTISSIMI, meam hancce
fiduciam & certo persuasum habete, haud in im-
memorem hominem tantum beneficium colla-
tum iri. Efficiam certe omnibus viribus, ut co-
gnoscatis nihil mihi prius nihil antiquius fore,
quam ut Vestro patrocínio omni pietate & obse-
quio dignum me præstare annitar. DEUM au-
tem precor, ut VOS, Vestrosque, incolumes
omnique felicitatis genere florentes, quam diutif-
sime conseruet. Ita precor & voveo

Prænobilium Excellentiarum Vestrarum

Altorfii Norimbergensium

a. d. XXVII. Junii,

Clō Io cc xxxii.

devotissimus cultor

AUCTOR.

DISSERTATIO INAVGVRALIS MEDICA
DE MEDICAMENTIS ANTIMONIALIBVS.

PRAEFATIO.

Admirationem non iniuste movet magna mutatio Pharmacopolorum, qua inde á ducentis circiter annis contigit, Affirmare audeo, quod optimus Pharmacopæus, qui ante duo adhuc sæcula vixit, si hodie revivisceret, vix pro mediocri tirone habendus foret. Si quis dubitet de veritate asserti mei, illum rogo, ut inspiciat dispensatoria pristina, e. g. Augustana Pharmacopœa primas editiones, aut dispensatorium VALERII CORDI, eaque cum novissime editis conferat: ita oculis suis cernet, quam multa veteribus istis superaddita, in officinis regnent, ita ut antiquæ medicinae, electuaria pleraque, species multæ, Syrupi plurimi, non alium in finem proferant, quam ut forte decimo vel vigesimo quandoque anno desideranti talia ostendi possint, & si effæctis ac marcidis medicinis uti omninò velit, pro suo argento dari queant. Tam verò insignem mutationem attulerunt illi artis medicæ & pharmaceuticæ professores, quos amor & admiratio Chymia cepit, eaque arte elaborata, quoniam plerumque exiguis dosibus offeruntur, tædio assumentium consulere docuit. Forte tamen haud ullam classẽ medicamentorum chymicorum numerosiorem invenies illã, quæ

ex antimonio procedentia complectitur. Mira fuit hujus mineralis fortuna, quod, à veteribus leviter commemoratum, simul quasi ac semel in scenam prolatum est, omniaque Pharmacopolia implevit, non obstante zelo saluberrime Facultatis medicæ Parisiensis, ex centum circiter doctoribus fama & auctoritate inelytis constantis, qui unanimi consensu illud damnaverunt, & Parlamentum Parisiense permoverunt, ut publice proscriberetur, unumque medicis, qui illud in usum vocare præsumpissent, nec decreto suo posthac obedientiam præstare vellent. Enim verò major antimonio virtus fuit, quam saluberrimæ Facultati sapientia, aut Parlamento auctoritas: vicit invidiorum iras, minas, furorem, potentiam, ut magnos gravesque morbos, recte adhibitum, vincere solet. Ubique nunc regnat, & per ipsam Galliam triumphat, editisque in regni ipsius metropoli libris honori suo abunde restitutum est. Quare mihi de specimine inaugurali sollicito, inter multa alia maxime hoc thema de Medicamentis antimonialibus arrisit. Nolo autem omnibus passim laudatis & descriptis ex hoc minerali remediis operam nunc impendere. Sed de maxime celebribus aliquas theses exhibebo, quibus aperiam, quid probatissimis auctoribus & recentissimis præeuntibus, de illorum verò pretio & æstimatione, respectu practicæ utilitatis, tenendum videatur. Si quid de præparatione interspersum fuerit, ut lectori non ingratum fore spero, ita tanquam superponendum illud accipiendum rogo.

THESIS

THESIS I.

Antimonium est minerale ex substantia metallica incompleta & multo sulphure constans.

Hoc sulphur à vulgari nulla re differt; quod probari potest multis experimentis: quæ videri possunt apud KUNCKELIUM *laboratorii chym. part. 3. cap. 33. Substantia metallica* vocatur, quia fusibilitate & splendore metalla æmulatur; *Incompleta*, quia malleabilitatem non habet, sed fragile permanet. Eandem alii *mercurialem*, *arsenicalem* aut *regulinam* appellant. Et *mercurialem* quidem, quia magna ejus portio in verum mercurium currentem redigi, per enchirises chymicas, potest: *arsenicalem*, quia, non secus ac arsenicum, vi ignis diffatur, & in auram avolat, bacillis autem ferreis admotis tunc alba quædam pulverulenta materia, perinde ut ab arsenico, adhærescit, quæ viribus etiam proxime ad arsenicum accedit; ut nunc alias etiam convenientias sicco pede præteream: *regulinam* denique, termino fusoriis officinis familiari, dixerunt: ibi enim regulus id vocatur, quod superstantibus scoriis sincerum & purum in fundo subjacet, & post refrigerationem inde separari potest.

THESIS II.

Antimonium crudum (hoc est nullam aliam mutationem passum, quam quod à lapidea materia, cui inhærebat, vi ignis in ollas suppositas eliquatum fuit) non est venenum, sed medicina laudabilis.

A 3

Hæc

Hæc Thesis ante hos sexaginta annos à plerisque, si non ab omnibus, medicis scholis negabatur, communisque erat persuasio antimonium esse deleterium venenum. Primus forte JO. KUNCKELIUS, haud mediocris vir in chemia, publicè (in corpore suo aliisque ægrotis, feliciter antea sumtis experimentis) evicit, quod in antimonio crudo sit virtus medicinalis, laude & commendatione dignissima; de quo vide *labor: Chym.* Part. III. Cap. 32. quod totum historiis huc pertinentibus constat. Sed ante KUNCKELIUM non omninò, ab hoc vel illo privato & practico, ignoratum fuisse hunc usum, vel inde discimus, quod ibi commemorat sibi à SENNERTO ostensum fuisse auctorem, qui commendaverit illius usum, & casu practico confirmaverit; Italum autem fuisse, qui usum ejus suaserit. Quod mihi occasionem præbet suspicandi ab antiquo jam antimonii virtutem in hac gente cognitam fuisse, & experimentis comprobata: quippe JO. PLATEARIUS, qui sæculo XII. inter Salernitanos vixit & multa laude floruit, annotat curationem quandam per antimonium & cicadas pulverifatas à quodam clerico, in Provincia, ni fallor, Apulia peractam. Quicquid sit de eò, empiricum potius quam rationalium medicorum scholis & libris cognitum remedium, usque ad KUNCKELII tempora, mansit, magisque veterinariis, ut porcis objiceretur, quam hominibus ad salutem offerretur, margarita hæc digna æstimabatur.

THESIS III.

Agit autem antimonium crudum parte sui potissimum sulphurea.

Notanter in hanc rem scribit Illustris STAHLIUS, aut saltem libellus germanicus sub ipsius nomine *Dresdæ* 1728. in octa-

octavo publicatus, sub titulo: *materia medica*, das ist / Zubereitung / Krafft und Würckung derer durch chymische Kunst erfundenen Arzeneyen: Cujus pag. 117. sequentia legitur: Das rohe Spießglas verrichtet nichts mehrer als der Schwefel / wenn man ihn an gehörigem Orte und in geziemender Masse / zu verordnen weiß. Das Spießglas würcket in so weit noch gelinder / als der Schwefel / allhie weil sein schweflichter Theil mit dem regulinischen mercklich verbunden / und nicht so frey wie im gemeinen Schwefel ist. Nam regulina ipsius portio à sulphure, non secus ac gladius acutus in vagina, reconditur, cohibetur & impeditur, quo minus possit libere agere, & vicissim sulphur à regulina portione aliquatenus ligatur, & detinetur. Dari potest aucto homini scrupulus unus ad drachmam dimidiam: quamvis melius est à minori dosi incipere, sensimque per gradus aucta atcendere. Exstant in *dispensatorio Brandenburgico* descripti *morsuli restaurantes* KUNCKELII, qui hunc pulverem, jucundo nec inutili condimento, gratiorem efficiunt. Enim verò vix video aut penetrare valeo, quem effectum habitura sit decoctio antimonii crudi in peria ligati; quemadmodum ab aliis satis parce, ab aliis verò larga manu, ordinatur. Aqua certe simplex, nec respectu sulphuris, nec regulinæ substantiæ, commodum & adæquatum est menstruum; unde prorsus inutilem, etiamsi innoxiam, hanc antimonii decoctionem existimo. Nullo enim experimento probari potest, quod vel minimum virtutis antimonialis in aquam decoctam migret. Objicitur autem antimonio pulverisato, quod gravitate sua ventriculum premar, variæque incommoda afferat. Eam quidem accusationem suo loco relinquo, & nolo fidem honestorum virorum, qui de illa testimonium perhibent, in dubium revocare. Si quis igitur evitare illa incommoda velit, non certius aut facilius id poterit,

poterit, nisi ipso sulphure communi exhibito ad pauca grana, quatuor vel quinque: hæc enim si continuato usu offerantur, & regimine debito, ac infuso diluente & resolvente adiuventur, omne illud beneficium naturæ juvandæ & in ordinem redigendæ præstabunt, quod ab antimonio ipso crudo expectari unquam potest.

THESIS IV.

Ab antimonio crudo viribus & efficacia vix distat sic abusive dictus regulus antimonii medicinalis, quem alii febrifugum *Craanii* vocant, alii panacæ nomine dignati sunt, alii magnesiæ opalinam salutant.

Ratio aserti nostri in eo potissimum sita est, quod in sic dicto regulo medicinali habemus integrum antimonium, partem scilicet ejus sulphuream & regulinam, modo alia forma & habitu externo circumdatum. Admodum variæ ejus reperiuntur descriptiones, quas hic colligere & exhibere, nec spatium nec institutum nostrum permittit. Legatur docta sanè dissertatio, quam Dominus Lic. J. S. CARLIUS de hoc regulo, sub præsidio FRID. HOFFMANNI, Hallæ edidit. Communissimus parandi modus ille est, quo assumuntur antimonii crudi partes quinque, salis communis partes IV. salis tartari pars I. Sic enascitur scoria pallida, sal commune assumptum continens, sub qua materia fusca, fragilis & resplendens, reperitur, quam reguli rubri, aut medicinalis, nomine dignati sunt. Vix non omnes ejus virtutes à sale culinari addito derivant, insigni sanè fallacia. Nam manifestum est, quod ab illo profusus nihil mutuerur. Si quis enim supra indicatis ponderibus misceat antimonium crudum

dum cum sale tartari, eadem omnia, excepta scoria, reporbabit, si rite colliquaverit. *In commerc. litterar. Phys. medico Spec. X. pag. 74.* commodissimus & securissimus modus commendatur, qui procedit partes antimonii quatuor cum unica nitri, tenuissime pulverisatis ambobus, miscendo, & in crucibulo frigido prunis imposito, deflagrando. *Quin Dominus DIETRICUS ibidem pag. 133.* adhuc minorem nitri quantitatem, scilicet unicam ad partes octo, adsumit, indeque magnesiã opalinã optimã promittit. Novi etiam aliquos, qui ex pice, nitro & antimonio mixtis, & in crucibulo deflagratis, pulcherrimum regulum medicinalem parant. Omnium rationes ad unum decurrunt scopum. Scilicet dum antimonium cum sale tartari fluit, sulphur ejus arripit sal alcali, & cum eo in hepar, ut termino chymicis recepto utar, abit. Quum verò non adsit sufficiens quantitas omni sulphuri obsaturando, regulina portio non cadit, sed ab acido sulphuris quadantenus liberato & explicito solvitur, inque vitrum fragile, seu substantiam scoriiformem, transit. Hæc verò in laudata proportione talis est, ut nec gustum ulla sapida qualitate, nec olfactum odorabili, afficiat, neque menstruo aqueo aliquid impertiatur. Nam quicumque regulus medicinalis gustum & olfactum ferit, vel in vitro, quo tritus asservatur, salinos flosculos apponit, ille infecurus est, & facillime vomitus excitat: scilicet eam ob causam, quod nimis multum salis alcali accessit, quod vitrum hoc, sui generis, solubile facit, ut portio regulina pro sua indole operari possit. Id facillime accidit cum illo regulo, quem addito sale communi, ut ferè omnes officinæ solent, paravimus: hincque factum puto, ut passim regulus hic male audiat, &, ob incertam operationem, proscribi cœperit. Id verò non facile metuendum est ab illo, qui cum solo sale alcali, aut nitro, paratur, nisi eum super porphyrite diutius

diutius teras & exsiccationem retardes. Narravit mihi vir curiosus in his rebus, quod aliquando hunc regulum, cum solo alcali paratum, tenuissimè triverit, & experimenti capiendi causâ, multam aquam superfuderit, sicque in vitro commodo super fornacem calidam reposuerit. Cum post unum vel alterum diem aquam exploraret, nihil ipsi inerat, quod vel gustum vel odoratum afficeret: omnis autem pulvis regulinus, antea tenuissime comminutus, ita in unum frustum coierat, ut non minus durus esset, quam à fusione, inque frustra splendentia frangeretur. Nova igitur comminutione aequè tenerum pulverem faciebat, & iterum affusa multa aqua, fornaci calidæ per biduum imponebat; quo factò jam odor, ad sambuci folia proximè accedens, conclave implebat, aqua superstans ad rubicundum inclinabat, & multam convenientiam cum solutione scoriarum antimonialium ostendebat, pulvis jam non arcte compactus apparebat: sed omnino digitis friabilis erat: exsiccatus & in vitro asservatus, gravem odorem spirabat: lateribus efflorescentias salinas apponebat, intus datus vomitum concitabat. Ex quo apparet non satis consultam esse reguli medicinalis trituram super porphyrite, affusa aqua, institutam; itemque pulverem semel tritum ab aëre humido cum tempore posse aliquid trahere, & in se recipere: quod tanto minus est mirandum, quum etiam vitra quædam longo tempore ab aëre humido aliquid trahant, à quo fissuræ superficiales initio oriuntur, postea verò totius vitri in pulverem fatiscencia consequitur. Usus potissimus reguli antimonii medicinalis hic est, quod ingreditur *pulverem alexipharmacum Rollvagi*. ejusque tanquam basin constituit, Is pulvis per tractum Hohenloicum & vicinam Franconiam valde celebris est, & ad febres acutas epidemias laudatur. Per se autem adhibitus diaphoresin satis conspieue auget. Cum
mer-

mercurio dulci junctus in morbis lymphæ vitio attributis egregios effectus edit, scabiem pertinacem, ulcera antiqua, tumores duros emendar. Quoniam hic pulvis reguli medicinalis, perinde ut antimonii crudi, gravis est, & ventriculum mole sua, præsertim usu diutius continuato, gravat, præstat adhibere sulphur antimonii diaphoreticum, quod fit, fitcum aqua calcis vivæ coquitur, & deinde præcipitatur per aliquod acidum. Tenuissimus hic crocus valde insigne præbet diapnoicum. De Tinctura ex hoc regulo inferius erit dicendi locus. Plura de hoc regulo cupientem, remittimus ad JO. JACOB. ROCKII Dissertationem de *Chymiatrisa superstitiosa* pag. 37. seqq.

THESIS V.

Crocus metallorum est pars antimonii regulina, sulphurea per nitrum, æquali portione additum & deflagratum, maxima sui parte consumpta.

A regulo sic dicto medicinali, quem plerique verum *crocum metallorum* RULANDI existimant, merito transitur ad illum, qui in officinis tali nomine venit. Substantia brunna, quæ post detonationem emergit, vocatur *Hepar antimonii*, inque eò differt à regulo medicinali, quod facile ab affusa aqua dissolvitur, quippe quæ interpositas nitri particulas imbibit, quo facto pulvis brunus remanet, valde vomitorius. Quia gravitate sua ventriculi villis tenacius impingitur, difficiliusque vomitu ejicitur, non facile in substantia hominibus offertur. Mira est differentia hominis & canis, respectu hujus medicinæ. Quum enim homini à pauculis granis, tribus vel quatuor, intolerabiles anxietates, &

plerumque hyperemeses, oriantur, cani integra drachma, quin plures, dari possunt, unde vix vomunt, sed ferè tantum per inferiora purgantur. Equis uncia, & amplius, à veterinariis toto die præbetur. Homini illis casibus convenit, quando venena narcotica assumpta sunt: aut ubi ordinaria emetica mitiora effectum nullum edunt, quod in maniacis quibusdam usu venire solet. De infusione croci metallorum inferius dicam, ubi ad vitrum pervenero.

THESIS VI.

Antimonium diaphoreticum est pars antimonii regulina, fusione & calcinatione per nitrum, & hinc interposita terra nitri, in tantum mitigata & involuta, ut vim vomitoriam deposuerit.

Proxime subjungimus croco metallorum hoc antimonium diaphoreticum, quoniam antiquissimi auctores chymicæ pharmaceuticæ hoc ex illo parare jubent. Scilicet croco jam edulcorato & exsiccato æquale pondus nitri addunt, detonant, edulcorant, iterum exsiccant, & novo nitro addito detonationem ac nitri elutriationem tertia vice repetunt. Nostro ævo inutilis illa temporis & laboris jactura existimatur: quin potius antimonium cum triplo nitri incandens crucibulum successive ingeritur, sicque unica detonatione, calcinatione per horam, deinceps sufficienti edulcoratione, res longè compendiosius absolvitur. Illustris STAHLIUS mavult ad duas antimonii partes tres nitri adjicere, sicque suum, quo utitur, antimonium conficit. Vide supra laudatum libellum chymicum pag. 141. ubi simul utiles cautelæ suppeditantur, quibus observatis evitari potest
virtu.

virtus emetica, quæ aliquando in hoc præparato, minus dextre factò, animadversa est. Quamquam & illud insuper providendum moneri possët, ut nitrum probum & purum adhibeatur: quo uno neglecto, si cetera omnia curiosissime observaveris, tamen antimonium diaphoreticum ab hoc vitio haud immune impetrabis.

THESIS VII.

Nullum est dubium, quin antimonium diaphoreticum viribus diaphoreticis positivis polleat, magnamque præ absorbentibus terreis prærogativam tueatur.

Fuere in Anglia primum, deinde in Germania etiam nostra, qui asserere auderent inutilem calcem esse hoc antimonium diaphoreticum, neque plus illo effici posse, quam si quis fistulam, tabaci fumo fugendo destinatum, in pollinem redigat, aut lapides cancerorum, vel quodcunque simile absorbens, exhibeat. Hos verò vel illud solum refutare debebat, quod antimonium hoc diaphoreticum, etiam optimum, teneris personis majuscula dosi exhibitum, sæpe vomitorios conatus, in actualem vomitum subinde desinentes, excitet: quod in teneris infantibus minime rarum est. Jam verò illud perpetuum est, quod medicinæ, vomitoriis viribus pollentes, minima dosi exhibitæ, aut alias cicurata, non nisi sudorem, prævia aliqua anxietate, excitent. Illud verò à meris absorbentibus nunquam observatur, etiam si excessiva dosi assumpta fuerint. Quare circumspecti practici adeò non contemnunt hoc antimonium diaphoreticum, ut potius in morbis infantum, itémque adultorum, feбри maligna decumbentium, & in genere ubicunque blanda & con-

tinua diapnoe requiritur, plurimum illius usui semper tri-
buant. Videatur iterum jam bis laudatus libellus Stahlianus
pag. 140.

THESIS VIII.

Nitrum antimoniatum de antimonio quidem pa-
rum participat, minus autem est inflamabile,
quam aliud nitrum, & plus ad naturam
salium mediorum accedit.

Nitrum hoc subjungimus croco metallorum & ani-
monio diaphoretico, quia utriusque processus quasi parer-
gon est. Nam dum nitrum aqua affusa calida ab utrisque
educitur, impetrari potest, si lixivium hæc, sufficienter ex-
halata, in locum frigidum reponas & quiescere sinas, do-
nec crystalli concrevant. Non omnino expertus esse tale ni-
trum particularum antimonialium, docet præcipitatio, &
attestatur KUNCKELIUS *laborat. chym. pag. 471*. Inde for-
te pendeat aliquis vis diapnoica: unde anodinum minera-
le à quibusdam nominari meruit. Inflammabilitatis magnam
partem periisse tali nitro, iterum per experientiam constat:
nec rationem illius jacturæ indicari valde opus est. Salis me-
dii natura ipsi affricatur inter deflagrandum, dum pars ter-
ræ alcalicæ, quæ in nitro est, cum acido sulphuris incensi-
coit, & in sal enixum degenerat. Apparet inde nitrum hoc
in plerisque casibus, ubi transpirationem per antimonium
diaphoreticum expedire vel restituere volumus, utilissime
jungi, quum magnopere ad eundem finem conspiret: nec
tanto studio opus esse, ut omne nitrum ab antimonio sepa-
remus. Illud forte etiam non inutiliter addidero, medi-
cum in præscribendo hoc nitro, schedis suis consultius ap-
pia-

pingere signum illud chymicum, quod nitrum denotat, quam integris litteris vocem exprimere, propter magnam convenientiam, quæ inter *nitrum* & *vitrum* intercedit. Notus mihi est casus ubi senex practicus, manu tremula, in scheda præscripserat nitrum antimon. quumque ineptus pharmacopœus vitrum pro nitro recepisset, nobilissimæ & venustissimæ virgini mortis causa hinc enata, pharmacopœo infamia iniusta fuit.

THESIS IX.

Antimonio diaphoretico longe subtilius & effectu mitius est ejus magisterium, quod & materia perlata dicitur, & ex lixivio antimonii diaphoretici per præcipitationem acquiritur.

Curiosum est, quod omne antimonium diaphoreticum successive in aquæ poros recipiatur, sic, ut cum illa per filtrum quodvis penetret, modo satis decoquatur, illa methodo, iisque circumstantiis, quas KUNCKELIUS *laborat, chym. pag. 471.* demonstrat. His limpidissimis solutionibus, si acidum instilles, illico lactescunt, fatisque longa intercedente mora tandem subsidet pulvis albissimus, antimonio diaphoretico longe subtilior. Quoniam verò hic pulvis intimius cum terra nitri mixtus est, quam antimonium diaphoreticum, effectum etiam edit minus sensibilem, & nullam nauseam aut vomitionem excitat. Antimonialem tamen esse illum, ex eo apparet, quia in regulum iterum confari potest. KUNCKELIUS observat ex antimonio diaphoretico mercurium currentem adhuc impetrari posse: ex materia perlata nullum ullo pacto: atque hinc naturam

anti-

antimonii declarat : de quo ipsemet *c. l.* legi meretur, Idemque auctor suadet, ut lixivium antimoniato nitro imprægnatum ab iis, qui pulverulenta fastidiunt, intus fumatur; quod consilium, uti non contemnendum videtur, ita miror, cur non in usum vocatum sit. Si quis tentare velit, illi cavendum erit, ne acida miscenda jungat, sicque præcipitationem inducat.

THESIS X.

Antimonium diaphoreticum utiliter jungitur purgantibus, eorumque vires excitat & exaltat, sic ut minima dosis plerumque effectum æqualem satis magnæ doses edat.

Huic fundamento nititur celebris ille pulvis, quem horribili nomine aliqui vocant *trium diabolorum*, alii à Comite de WARWICH denominant, plurimi pulverem CORNACHINI appellant, à *Marco Cornachino*, Professore Medico Pisano, qui methodum scripsit hoc solo pulvere plurimos corporis humani morbos profligandi. Componitur ex scammonio, antimonio diaphoretico & crystallis aut cremore tartari. Ab hoc, si ipsam rem fateri volumus, parum diversus est, ille monstroso nomine dictus *pulvis diacelatesson* HELMONTII, qui ante paucos annos frequentari cepit. JUNGKENIUS in *corpore pharmaceutico* p. 216. testatur, si quis radicis gialappæ decem granis tria vel quatuor antimonii hujus jungat, operationem emergere, qualem vix ab integro scrupulo ejusdem radicis expectasses. Idem usu venit si tartarum emeticum antimonio diaphoretico jungimus. Sic enim duo grana tartari hujus, cum quinque vel sex antimonii diaphoretici, satis validam operationem edunt, & plerumque alvum simul dejicere faciunt.

THE-

THESIS XI.

Vitrum antimonii est pars ejus regulina, sulphurea inflammabili omni prius per longam & patientem calcinationem in auras propulsa, dein forti igne colliquata, virtute emetica potentissima pollens.

Diversæ exstant descriptiones modi illius, quo vitrum hoc parari debet. Ipsumque vitrum, pro eo ac magis vel minus antea calcinatum fuerit antimonium, plus vel minus diaphanum, respectu etiam coloris, vel succineum, vel Hyacinthinum, vel inter hos colores medium, prædit. Nescio an tempestas magis vel minus serena multum hic contribuat: sunt certe non pauci, qui aliquid hic quærunt. Si quis usum potius medicum, quam elegantiae ostentationem, quærit, (quod facere HIPPOCRATES noster jubet medicos) facile contentus esse potest vitro antimonii, quaecunque post justam calcinationem emergit; nam colores ad essentiam rei non pertinere, sed accidentale quid esse, omnibus notum & confessum est. Hoc interim notamus, præeunte Stahlio, quod vitrum magis saturate & obscure coloratum, alio minus saturato, magisque pellucido, majorem vim emeticam possideat. Interne vix præbetur, nisi casibus quibusdam extraordinariis, quos notavimus quum de croco metallorum ageremus: quamquam in vitro hoc, intus in substantia præbendo, major etiam cautio esse debet: quo magis compacta & solida ac gravis ejus est consistencia, villisque ventriculi pertinacius inhæret.

THESIS XII.

Ex croco metallorum, & vitro antimonii, multa

C

pro-

procedunt emetica, quæ, tam liquida, quam solida, forma in officinis prostant.

Scilicet adfunt 1) *vinum emeticum*, quod & aquam benedictam Rulandi vocare solemus. Id paratur si super croco metallorum, aut vitro antimonii, vinum album per noctem stet infusum. Ad uncias duas, aut ad summum tres, vini, asfumuntur grana quinque croci vel vitri prædicti: quamquam & major horum portio non valde nocet, modo vini iusta quantitas observetur: quippe quod non plus recipit in poros suos, quam quod replendis illis sufficit. 2) *Syrupus emeticus* & *oxysacharum emeticum*, fiunt, vel crocum metallorum, vel vitrum antimonii, infundendo aceto vini (pro quo *dispensat. Brandenb.* vinum assumere jubet) & deinceps cum sacharo & aromaticis quibusdam, pro majori tantum gratia additis, ad consistentiam coquendo. In ejusmodi remediis dosis accuratissima præscribi vix potest. Offertur initio mediocris, e. g. drachmæ duæ: quibus nihil, aut non satis, moventibus addatur drachma, & si opus fuerit, amplius. 3) *Sapa vomitoria Sylvii*, quam alii vocant *Tilemanni*, à medico Bremensi, discipulo Sylvii. Fit, quando mustum, aut succum cydoniorum vel malorum redolentium, uni ex prædictis infundimus, per diem noctemque digerimus, tandemque colaturam claram ad consistentiam tyrupi inspissamus. Sic drachmæ duæ vel tres offerri possunt; teste D. D. CHRISTIANO JO. LANGIO *Opp. med. p. 749.* Si verò evaporationem ulterius, usque ad consistentiam extracti, prosequimur, duo vel tria grana sufficiunt, vel forma pilularum offerenda, vel aquis idoneis diluenda. Mirum est quantum Sylviani huic remedio tribuant, quod vel ex adjuncta descriptioni ejus in *dispensat. Brandenburg.* admonitione patet. Minimus usus est vomitorius, longe præclarior diapnoicus, qui à continuato usu refracta

ctæ

Etæ doseos promittitur, & non vana spe reportatur. Ea enim est antimonialium indoles, ut, quæ prima forte dosi nauseam, vel vomitum etiam, moverunt, eadem repetitis dosibus iisdem mitius agant, & patienti continuatione morbos gravissimos, insensibili modo, superent. 4.) *Aqua vitæ vomitoria.* Non tanquam officinalem hanc recenseo, quæ ubique prodest, sed tanquam facile parabilem, si quis aquam aliquam spirituosam, aut spiritum vini, debita proportione misceat syrupo emetico, sapæ vomitoria, aut infusioni croci metallorum, vel vitri antimonii, pro parando tartaro emetico factæ. Inservire potest illis, salutis suæ causâ, fallendis, quibus emetico opus est, quod tamen admittere nolunt. Sic novi puerperæ, subito maniacæ factæ, quæ nihil remediorum adsumere volebat, eo fuisse consultum, quod medicus, quum illam spirituosos potus antea expetiisse intellexisset, vomitorium efficax sub tali specie ordinasset. 5) *Tartarus emeticus.* Tartarus est sal essentielle acidum vini. Illum, in aquæ sufficienti quantitate solutum, superfundunt croco metallorum, aut vitro antimonii pulverisato, & vel satis diu digerunt, vel leniter decoquunt; quo facto filtratur liquor limpidus adhuc calens, & ad crystallisationem reponitur. Sic fit ut crystalli salini, qui concresecunt, virtute emetica antimoniali polleant, omnemque operationem absolvant absque illò incommodo, quod à gravi pulvere antimonialium istiusmodi alia sententur. In genere autem notandum est, quod ille tartarus emeticus, qui ex infusione croci metallorum processit, debilior sit illo, qui fuit ex vitro antimonii factus. Deinde, quod vix unquam accidat, ut unus tartarus emeticus altero æquè validus emergat. Quare pharmacopœus, quoties novam ejus quantitatem paravit, monere de eo deberet medicum, ut experimentum prius cum dosi exigua aut mediocri capiat, donec de præcis viribus ipsi constet. Medicum au-

tem, quoties illum ex officina nondum cognita præscribit, oportet circumspæctum se gerere, ne forte, in efficacem talem incidens, operationem spe & intentione sua majorem consequatur. Exstat quoque in *collect. chym. Leidens. P. 446. c. 480.* descriptio tartari emetici, quæ fit cum sale tartari, cujusque auctor est celeberrimus Marggravius. Hujus dosis præscribitur ad gr. X-XX. quum ordinarii officinalis dosis summa ordinarie esse soleant grana quatuor vel quinque, ut plurimum tria sufficiant. Nescio an alicubi ille sit officinalis: illud certe habebit incommodum, quod facile ad liberum aërem liquecet. Cavendum interim, ne quis, auctoritate Marggravii, ordinarium tartarum emeticum eadem quantitate ordinet, sicque homicida fiat.

THESIS XIII.

Regulus antimonii, seu pars ejus metallica pura & resplendens, sive simplex, sive compositus, in medicina facienda parum adhibetur, sed laboribus potius aliis chymicis porro inservit, & diversa producta largitur laude utique digna.

Infinite præstant descriptiones horum regulorum, quas si quis experietur, successum eundem non habiturus est, respectu quantitatis reguli impetrati. Si quis regulum multum expetit, & in scoriis nihil quærit, ille sequatur methodum KUNCKELII *lab. chym. P. 455.* descriptam, secundum quam calcinatio fit eodem modo, ac si vitrum parandum esset; tum verò calcinatus is pulvis pinguedinibus, sive vegetabilibus, sive animalibus, imbuitur, admixtis carbonum minutis, tandemque, pro tenuiori fluxu conciliando, nitrum adjicitur:

aut,

aut, pro majori operis compendio, & temporis lucro, ad ductum STAHLII *l. c. pag. 151. seqq.* assumat statim crocum metallorum RULANDI, illique carbonum pulverem jungat, salemque communem superponat, & igni fusorio committat. Quod si scorias multas experit, & ex iis sulphur parare cupit, melius est antimonium crudum cum nitro & tartaro crudo tractare. Sic impetratur regulus antimonii simplex: ex quo, cum triplo nitri detonando, idem antimonium diaphoreticum parari potest, ac fit ex crudo; cui tamen peculiare nomen ab aliquibus tribuitur, scilicet *cerussa antimonii*. Si verò in pulverem redacto spiritum nitri affundas, eumque destillando per retortam abstrahas, compendiosissime parabis illud sic dictum *bezoarticum minerale*, quod majori sumtu, & longioribus ambagibus, ex butyro antimonii alias parandum præscribitur: Vide STAHLIVM *c. l. p. 154.*

Ex scoria, præsertim illa, ubi regulus cum nitro & tartaro paratus est, porro conficitur, mediante aqua calida, lixivium, quod ZWELFFERVS commendat, tanquam *remedium optimum in ulceribus exedentibus magnis tibiærum & pedum sanandis, si singulis diebus hora una vel altera, pedes & crura exulcerata illi immergantur. Mirum est, inquit, quam viscosam materiam, veluti gluten, extrahat, ut etiam ligneo vel ferreo instrumento illud detergere vel abradere necessum sit, quod multoties effectu ipso, ac felici successu, comprobavi.* Non est dubium quin hæc medicina cautionem insignem requirat, ob notam vim sulphuris, quo potissimum agit, repellentem. Quod verò apud eundem ZWELFFERUM sequitur, etiam GLAUBERI, huicque subscribentium multorum, calculo comprobatum est: *In menstruis retentis ex solutione hac lateribus calefactis aspersa, fumus ab infra (per instrumentum infundibuliforme) susceptus, præsens ferè auxilium* Relatum mihi est empiricum quendam ante aliquot annos, hoc remedii ge-

nere multos podagricos, qui topho obsessos articulos habebant, insigni suo lucro, solatum fuisse, mirantibus ægrotis & adstantibus quantam visciditatem ex poris hac ratione successivè extraheret. Quum verò podagra tam facile intra corpus pellatur, & sulphurea potentissime repellant exterius adhibita, nemini equidem auctor esse velim, ut illum imitetur. Si quid tentare utique visum fuerit, extra paroxysmum fieri, & omnia circumspicte agere, oportebit. Si lixivium hoc per affusa guttatim acida præcipitatur, in fundum cadit quidam pulvis coloris aurantii, quem vocant *Sulphur antimonii auratum*. An aurum possideat, meum non est hic exponere: potissimam ejus partem ex regulinis portionibus, ab alcalino inter fundendum corrosis, constare, indubium sit, si edulcoratum hunc & exsiccatum pulverem cum carbonibus misceas, & ut sit in regulis methodo Kunckeliana parandis, tractes. Eidem si triplum nitri addas, detonando accipies antimonium diaphoreticum. Si lixivium hoc leni calore, ne concreseat, aliquamdiu detineas, sponte subsidebit pulvis crassior, quem remove oportet una cum illo, qui a primis instillati acidi guttis decidit. Si deinde claro iam facto liquori instilles novum acidum, cadet sulphur auratum subtilius & minus violentum emeticum, quod potissimum agit virtute diapnoica insigni. De sulphuris aurati virtute antivenerea insigne testimonium præbet D. D. KLAVNIGIVS in *Actis Physico-Medicis Acad. N. C.* specialiore usum, ad catarthum suffocativum repellendum, scilicet ad externam superficiem propellendo noxios humores, qui pulmonem confertim petunt, declarat D. D. ROEMPLERVS in dissertatione inaugurali de hac medicina conscripta & multis observationibus referta. Aliam methodum hoc sulphur præparandi, ut sit parergon tincturæ antimonii tartarifatæ, edocet D. D. ROTH in *manuductione ad chymiam*. Fere omissem illum reguli

guli antimonialis ufum , quo adhibetur fundendis *poculis vomitoriiis* , addita flanni debita portione. Sed hoc artificium hodie , ni fallor , omitti cœpit. Itidem inter noſtrates omiſſus ille mos fundendi ex illo , vel tornandi , *pilulas perpetuas purgantes* , quas , peracta operatione , abluunt , & , uſu iterum poſtulante , deglutiunt. Ut & nemo talibus globis , in curatione paſſionis iliacæ , peculiarem efficaciam tribuet , quum globus unus & alter ſclopetaryius , ex plumbo ſcilicet fuſus , pondere ſuo idem præſter : quibus , ſi quis pro diuite avaro ſubſtituere velit aureos , & lucri bonum odorem ex re fœda non reformidet , paſſione neceſſaria ſibi tempeſtively , per me licet , proſpiciat.

THEſIS XIV.

Regulus antimonii martialis , rite paratus , de ſubſtantia martis nihil , vel adeo parum , ut vix intelligi & oſtendi poſſit , participat : vene-reus de tinctura cupri rubedinem aliquam trahit jucundam : flannum omnium facilime cum regulo ſeſe miſcet.

Fieri quidem ſolet , ut ferrum copioſius ſeſe inſinuet regulo , ſed tunc emergit craſſus , minus reſplendens , & vix ſtellam , quam in bono regulo martiali deſideramus , lucere permittit. Unde depuratione opus habet , quæ , addita portione debita novi antimonii & nitri , peragitur , tamdiu , donec ſtella pulcre & ex voto appareat. Talis regulus martialis , ex conſilio Ill. STAHLII *l. c. p. 150.* adhiberi poteſt parando antimonio diaphoretico , ut omnino non differat ab alio. Si itaque talis adhibeatur conficiendo antimonio diaphoretico

co joviali, sive *antibectico Poterii*, fieri omnino bene potest ut emergat pulvis albiſſimus ad cæruleum inclinans, a rubedine alienus: quod nuper virum quendam doctum corſit, qui non intelligere ſe poſſe, quomodo pharmacopœus ex regulo martiali & ſtanno parare talem poſſit, qui a rubedine fit remotus, publice profeſſus fuit. Regulus venereus, quantum memini, in pharmaceutica chymia nullum uſum præbet, niſi quod, cum martiali colliquatus, & deinde in ſcorias ſuccineas redactus, parandæ *tinctura metallorum* inferuit. Regulus denique jovialis, cum martiali, ille eſt qui parando *antibectico Poterii* deſtinatur: quod omne remedium hodie a viris chymia peritis parum amplius deſideratur, eamque fidem promeruit, ut potius hæcticam, ubi nondum adeſt, producere, quam præſentem curare poſſit: de quo paſſim in ſcriptis Stahliaſis legitur. Ex ſcoriis tandem reguli antimonii martialis parari poſteſt *Crocus martis aperitivus* STAHLII, de quo in ſcriptis ejus ampla commentatio reperitur,

THESIS XV.

*Tincturæ antimonii variæ iactantur & deſcribuntur, de quibus chymici nondum idem ſta-
tuunt: plerique credunt illud omne, quod
hoc nomine deſcribitur & exhibetur, ab an-
timonio ſatis parum vel nihil traxiſſe.*

Tincturæ antimonii, quæ officinis innotuerunt, vel cum acido parantur, vel per alcali obtinentur. Et quidem ſatis multæ tales leguntur a JVNGKENIO in corp. pharmac. chym collectæ. Menſtrum alii adhibent ſpiritum viridis æris, alii ſic dictum ſpir. vitrioli philoſophicum, alii denique acetum deſtil-

stillatum, per spiritum vitrioli acutius redditum. Quodcunque horum elegerunt, superfundunt vitro antimonii pulverifato, & digerunt, donec rubedine tinctum sit: deinde effundunt & menstruum avocant destillando ad mellaginem, ex qua deinceps per spiritum vini tincturam extrahunt, purificando sanguini per diaphoresin commendatam, ad guttas paucas offerendam. Si rem recte astimamus, menstruum acidum in se recipit virtutem emeticam, quæ per spiritum vini aliquantulum mitigatur, non penitus aufertur: unde tam exigua dosis præscribitur. Agit igitur instar aliorum antimonialium, quæ magna dosi vomitum procurant, minima diaphoreticum effectum præstant. Qui cum alcali illam, & spiritu deinceps vini, conficiunt, omnes ad eundem scopum ferunt, quamvis alii majori propiorique compendio, alii per longas ambages, incedunt. STAHLIUS suam parat ex regulo antimonii cum nitro in scorias succineas liquato: ROTHIVS crudum antimonium, cum sale tartari in scorias redigit: inque eo præuentem habet *le MORTIUM collect. chym. Leidenf. p. m 46. 47.* Alii vitrum antimonii cum salibus tractant, & ex eo scorias faciunt: rursusque alii regulum, vel martialem & venereum, vel magis etiam compositum, in scorias liquant, & ex iis, affuso spiritu vini simplici, aut oleoso, v. g. anisato, juniperato, tincturam rubicundam extrahunt, quam *metallorum* appellant. De his nolo copiosus hic esse, quoniam ante non adeo multos annos, ex professo de hoc argumento scripsit D. D. MAYERUS, nunc Physicus Ulmenfis, in *Dissertatione* sua inaugurali de *tinctura antimonii tartarifata*. Antimonii satis modicum secum vehunt, plurimum debent sali alcalino, quod cum spiritus vini oleosa & sulphurea parte in rubicundum colorem abiit. Medicamentum de reliquo est probum, & resolvendo sanguini crasso, mucido & tenaci fatis aptum, geritque se instar

D saponis

saponis cujusdam chymici, qui æque facile in sulphuream partem ingredi valet, ac in aqueam pituitosam. *Sapo* etiam *Chymicus* D. D. DIPPELII haud dispari ratione concinnatur, & externo usu topicos & induratos tumores probe dissolvit. De tinctura antimonii extemporali in *Commerc. litter. phys. med.* nuperrime legimus, quam hic æstimare non licet, quoniam de ea inter duos magnos chymicos lis est.

THESIS XVI.

Butyrum antimonii est pars ejus regulina, acido concentratissimo spiritu salis, qui in mercurio sublimato fuerat, resoluta.

Qui butyrum hoc, aut, ut alii vocant, oleum glaciale, parant, conjungunt mercurium sublimatum corrosivum cum antimonio crudo. Inepta est proportio anatica. Melius agunt, qui, præcunte STAHLIO, uni parti antimonii addunt tres mercurii, v. g. uncia uni, tres mercurii sublimati. Mixta hæc & retortæ commissa per biduum aut triduum aëri humido exponuntur, deinde destillationi committuntur. Sic butyrum una cum cinnabari, quæ dicitur antimonii, acquiritur. Si butyrum solum cupimus, loco antimonii crudi accipimus regulum antimonii simplicem, aut vitrum: sicque eadem esse debet proportio reguli ad mercurium, ac modo indicavimus. Est autem butyrum hoc valde causticum & catharticum, non tam regulinæ substantiæ intuitu, quam quod in eo est acidum concentratissimum, id quod exinde probat, quoniam eadem omnia præstat cauterium liquidum ex mercurio sublimato & stanno amalgamato confectum, quod describit Excell. D. D. IANTKE Confil. & Archiater Palatino-Solisbacensis, gratiosæ facultatis medicæ nunc Decanus spectatissimus. Præceptor & Patronus meus summo opere colendus, in appendice remedium selectui suo materiæ medicæ sub-

jun-

juncto. Adhibetur externe foniculis inurendis, ut & in gangræna & sphacelo, ad progressum corruptionis inhibendum. Si hoc butyrum multa aqua diluitur, cadit pulvis albiſſimus, quem fatiſ immerito *mercurium vite* ſalutant, quum incauto uſu multis cauſa mortis fuerit, de mercurio autem, ſtrictò quidem ſenſu, nihil habeat. Eſt portio regulina antimonii, ab acido prius corroſa. Dicitur etiam pulvis ALGAROTHI. Non conſultum eſt illo, inſecurorum claſſi jam diu adſcripto, uti, quum tutiora ſuppetant; quamvis ſunt auctores, qui hydropicis concedunt, utpote quos non niſi per inferiora purget. Si præcipitatum & edulcoratum pulverem cum nitri triplo calcinamus, reportamus antimonium diaphoreticum, ſed vulgari pretioſius, ideoque ſuperbiori titulo inſcriptum, *bezoardicum minerale*. Sunt tamen qui præcipationem peragunt ſpiritu nitri, huncque repetitiſ cohobiis iterum abſtrahunt: ſed MOEBIVS, WEDELIVS & recentiores plerique prædicta ratione procedunt. Si quis humiditatem, in qua pulvis præcipitatus ſubſedit, colligat, & phlegma ad notabilis aciditatis proventum avocet, emergit *ſpiritus Vitrioli philoſophicus*, qui æque forte inepte a vitriolo, quam a philoſophia, nomen gerit. Uſum præſtat ſpiritus ſalis communis debiliſſoris.

THESIS XVII.

Cinnabaris antimonii, etſi vulgari factitia pretioſior, nulla tamen vera prærogativa præ illa gaudet; nec ullo experimento conſtat, quod vel hilo melior ſit bona factitia: immo quod nativam inter & factitiam, atque hanc antimoniam, eſſentialis differentia intercedat.

Cin-

Cinnabarim antimonii accipimus, quando butyrum antimonii, ut initio paragraphi præcedentis dictum est, paramus. Scilicet sulphur antimonii crudi coit cum mercurio, antea spiculis salini spiritus acidi combinato & detento, quam primum is in regulinas antimonii portiones agere incipit, tamquam magis facile solubiles. Rationes apud omnes chymia consultos in confesso sunt. Testimonia assertum meum comprobantia adducere tempus & spacium vetant. Videatur sæpe laudatus libellus STAHLIANVS pag. 187. seqq. ubi simul enchi-reses, non ita vulgo notæ, laudantur & aperiuntur.

THESIS XVIII.

De antimonialium usu in genere adhuc monemus, illum præcipue tunc laudabilem esse, quando per illa morbos non tam arietamus & violenter quatimus, (quod sæpe præsentaneam opem ægroto & medico laudem; sæpius illi damnum, huic ignominiam affert) quam cuniculis quasi & suffossionibus actis eorundem fundamenta sensim subruimus & amolimus.

FRANC. de le BOE SYLVIVS dicere solitus fuit, illum, qui antimonio rite uti posset, brevi tempore sibi domum ex quadrato saxo structam comparaturum esse. Sæpe autem auditores suos monuit; mentem suam ac pollicitationem illum rectissime assequuturum esse, qui antimonialium blandum & remissum usum recte addiscat, illique adsuescat. Tempori hic aliquid, & haud sane parum, permitti debet, & curationes hæc cum prudenti expectatione peragenda sunt.

T A N T V M.

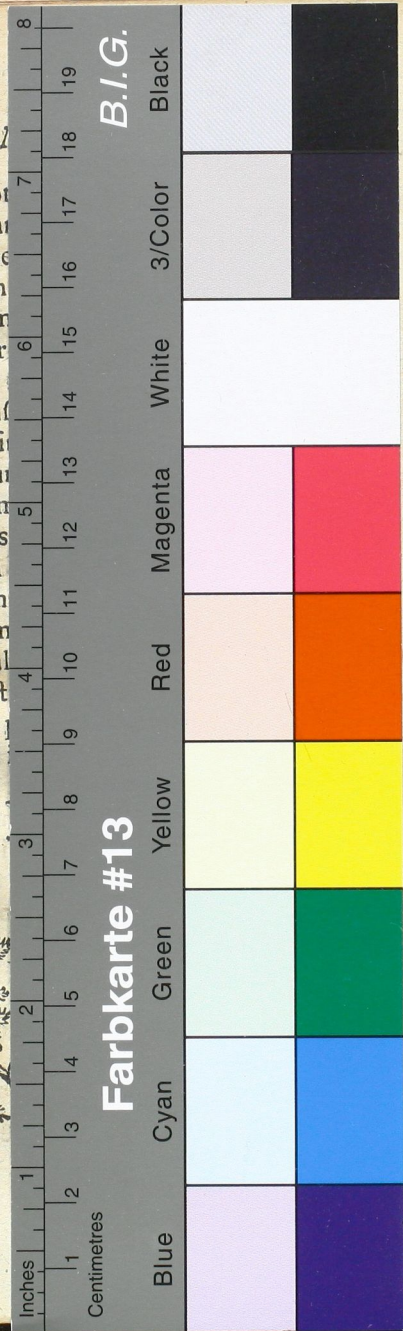
00 A 6326 (1)

VD 18

ULB Halle 3
004 103 416

B.I.G.

Farbkarte #13

DISSERTATIO INAUGVRALIS MEDICA
DE
**MEDICAMENTIS
ANTIMONIALIBVS**
QVAM
SVB PRAESIDIO
DIVINI NUMINIS
CONSENSV ET AVCTORITATE
GRATIOSAE FACVLTATIS MEDICAE
IN INCLYTA VNIVERSITATE ALTORFINA
PRO LICENTIA
SVMMOS IN ARTE MEDICA
HONORES ET PRIVILEGIA DOCTORALIA
LEGITIME IMPETRANDI
PVBLICO ERVDITORVM IVDICIO
SVBMITTET
**IOANNES GEORGIVS ANTONIVS
KAPFER**

BLINDHEMIO-NEO-PALATINVS.
D. XXVII. IVNII A. S. R. MD CC XXXII.

ALTORFII NORICORVM
LITERIS IODOCI GVILIELMI KOHLESH, ACAD. TYPOGR.